INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„FOTBALIŞTII CARE NU RESPECTĂ FOTBALUL TREBUIE ELIMINAŢI FĂRĂ EZITARE“

Constantin a fost şi va rămîne „profesorul“. Timp de zece ani şi mai bine, el a dominat fotbalul românesc cu un fel de polivalenţă greu de întîlnit astăzi. Un singur exemplu : deşi jucător de „construcţie“, Constantin a fost, timp de trei ani consecutiv, golgeterul campionatului nostru.

Constantin a gîndit fotbalul ca nimeni altul. Venit destul de tîrziu în prim-plan, el a uimit printr-o longevitate specială, rod al unei vieţi sportive exemplare şi al unui echilibru de invidiat.

Mîine, Constantin împlineşte 40 de ani ! Pentru cei mai mulţi, vîrsta este neverosimilă. Anii au trecut vertiginos. Dar Constantin a rămas şi va rămîne „profesorul“. Iată de ce, pagina de astăzi cinsteşte frumoasa lui aniversare.

— Ce ne mai spui despre fotbal, „profesore“ ?

— Mi-ar fi foarte comod **să pun placa obişnuită. Mi-ar fi foarte comod să** încep stereotip cu **„în ultimii ani, echipa naţională a obţinut cele mai... ş.a.m.d... motiv pentru care stăm şi ne întrebăm cum e posibilă comportarea submediocră din meciul cu Finlanda, ş.a.m.d., ş.a.m.d.“** Dar eu n-aş vrea să pun placa. Îmi este imposibil să tratez fotbalul cu uşurinţă. Iată şi motivul pentru care socotesc că meciul cu Finlanda a fost o simplă întîmplare, după cum, din aceeaşi lipsă de superficialitate, trebuie să amintesc, de pildă, că meciul nostru cu Olanda, **încheiat cu 0—2, ar fi putut să se încheie cu 0—9.**

Dacă aş vorbi cu adevărat serios despre meciul cu Finlanda, m-aş referi la un singur amănunt, aparent nesemnificativ. Înainte de acel meci, Adamache nu s-a prezentat la lot, refuzînd pur şi simplu să facă această deplasare. În mod normal, acest gest ar fi trebuit să fie sancţionat cu excluderea definitivă a lui Adamache din echipa naţională. **(Notează că spun acest lucru fără să omit faptul că Adamache este un portar excelent).** A urmat meciul cu Finlanda. S-a întîmplat ca Răducanu să comită a nu ştiu cîta gafă în poarta echipei naţionale. Echipa s-a întors acasă, au început discuţiile, şi astfel cazul Adamache a fost scos de pe rol, cu alte cuvinte, „ne-am făcut că plouă“, dintr-o pornire spre muşamalizare care încearcă deseori să împace totul. De ce am dat acest exemplu ? Pentru că sînt convins că jucătorii noştri învaţă dintr-un exemplu rău mai mult decît din zece exemple bune.

— Ce vrei să spui prin asta ?

— Vreau să spun multe. Vreau să spun, de pildă, că există la noi, în fotbal, un stil de a purta talentul în puf. Iată, de pildă, am impresia că echipa noastră naţională de juniori este înconjurată, în general, cu o atenţie care nu anunţă nimic bun pentru viitor şi care îi oferă tînărului, pe de o parte prilejul de a primi totul de-a gata, iar pe de altă parte — o formă de blazare pentru viitor, pe care o poţi rezolva, eventual, numai dacă-i dai de zece ori mai mult decît ce i-ai dat la 18 ani. Eu nu înţeleg de ce juniorul trebuie purtat în puf. Eu nu înţeleg de ce juniorii trebuie să se întîlnească două săptămîni în vederea unui meci cu Iugoslavia, pentru nu ştiu ce omogenizare, care, între altele, este şi greu de realizat cu o echipă care se întîmplă să fie împreună de cele mai multe ori un singur an. Juniorul trebuie să simtă de la început nişte responsabilităţi personale, **— Ai dreptate. De altfel, nu eşti primul care trage acest semnal de alarmă. În fond, şi Sfera, şi Luca, şi alţii se ocupă de această problemă, poate într-o altă formă.**

Te-aş ruga acum să ne spui ce separă, în fond, elita fotbalului nostru de elitele marilor echipe europene ?

— Şi pentru această întrebare aş putea să pun placa, invocînd cam prea general lipsa angajamentului fizic. Tot meditînd însă la această problemă, am ajuns la concluzia că **ceea ce ne separă pe noi de echipele cu adevărat mari este lipsa tehnicii în viteză.** Dacă stăm să ne gîndim, singurii jucători care se apropie, din acest punct de vedere, de un Cruyff, de un Netzer sau chiar de întreaga linie de mijlocaşi a lui Ajax, ar fi Dumitrache, Dinu şi Dumitru. Dobrin, însuşi, nu rezistă comparaţiei, deoarece, în ciuda îndemînării sale extraordinare, face totul pe loc, încetinind faza. Aici cred că este secretul lor şi „secretul“ nostru. Mă vei întreba de ce rămînem în urmă cu tehnica în viteză. Şi îţi voi răspunde că totul e o chestiune de metodică elementară. Copiii noştri nu sînt obişnuiţi cu această tehnicitate în viteză, ei preferînd să deseneze în plus pe teren, de dragul unei floricele care nu mai are nici o legătură cu fotbalul rapid şi surprinzător al marilor jucători.

— Ce desprinzi din desfăşurarea campionatului ?

— Pe deasupra oricăror alte observaţii, îmi sare în ochi o situaţie. Un băiat tînăr ca Roznai, venit din Divizia B, devine fără eforturi golgeter al diviziei naţionale. Un băiat la fel de tînăr, l-am numit pe Troi, e şi el pe undeva pe acolo. Stau şi mă întreb : unde e Dembrovschi ? Unde e Dumitrache ? Unde e, mai ales, Dobrin ? Pentru mine, toate discuţiile pe tema calităţii unui înaintaş se opresc la o întrebare : cîte goluri ai dat, omule ? Ştiu foarte bine că în numele dorinţei noastre de a sta mereu de vorbă o să mi se spună că fotbalul de pe vremea în care eu am fost de trei ori golgeter nu mai seamănă cu cel de astăzi, care ar fi mai rapid şi mai plin de obstacole. Dacă vreţi să mă credeţi, astăzi brambureala e mai mare. De ce oare în cadrul acestui fotbal mai rapid şi mai plin de obstacole, un Cruyff, un Gerd Müller, un Skoblar sau un Jekov, dacă nu mă înşel, marchează cîte goluri vor, în timp ce ai noştri se chinuiesc, cu cinci-şase goluri în 13—14 etape ?

— Poate că este o chestiune de antrenament.

— Eram sigur că ai să spui asta. În fotbalul nostru, cînd e să se discute despre lipsuri, se începe cu antrenamentul. Se omite faptul că Traian Ionescu, ajuns în Turcia, a cîştigat uşor un campionat naţional, că Teaşcă, ajuns în Turcia, a venit pe un loc secund fără cel mai bun jucător, Can. Se omite, în special, cariera lui Covaci la Ajax. Să fim serioşi ! Antrenorii noştri sînt mai harnici decît boierii cu pipă din tribuna lui Olympique Marseille sau de la nu mai ştiu care Bayern München. Cauza cauzelor este lipsa de plăcere a celor mai mulţi fotbalişti în munca de antrenament. Chiar dacă faci totul, nu reuşeşti, de fapt, să faci totul. Starea de prezentare a celor mai mulţi jucători la antrenament este incompatibilă cu marea performanţă. Există, la cei mai mulţi jucători, o dorinţă de menajare, pornită dintr-un calcul exact : în fond, de ce să nu-mi trăiesc eu viaţa acum, cînd sînt tînăr ? Dar acest calcul trădează doar un formidabil dispreţ faţă de fotbal, adică faţă de sportul în care s-a întîmplat să ajungă, prin nu ştiu ce împrejurare.

— Care ar fi soluţia ?

— Una singură. **Instaurarea unei discipline fără cea mai mică concesie.** În fotbalul din străinătate, această disciplină nu este necesară. Jucătorii, cei mai mulţi, ştiu că, dacă ies din fotbal, rămîn pe drumuri. Ei nu au altă alternativă, decît munca în fotbal. La noi, calculul cu „să-mi trăiesc viaţa“ porneşte de la convingerea că viaţa îţi este oricum asigurată, chiar dacă mîine ieşi din fotbal. Iată de ce e cu putinţă „păcăleala“, pe care cei mai mulţi dintre jucătorii noştri o fac fotbalului. Iată de ce, neexistînd o altă posibilitate, adică neexistînd realmente posibilitatea de a-l lega de fotbal pe tînărul de astăzi, este absolut necesar să se apeleze doar la cei pentru care fotbalul este o chestiune de viaţă, nu numai pentru că din fotbal trăieşti. Mie, scuzaţi-mi exemplul personal, dacă mi s-ar fi spus la un moment dat că voi fi scos din fotbal, aş fi primit această veste ca şi cum aş fi fost scos din viaţă.

În condiţiile noastre, fotbalul poate fi servit numai de jucători pentru care acest sport reprezintă foarte mult în viaţă. Iată de ce, fotbaliştii care nu respectă fotbalul trebuie eliminaţi fără nici o ezitare, deoarece, pînă la urmă, reuşesc doar să-i strice şi pe ceilalţi. Toate celelalte discuţii mi se par inutile.

— Şi care ar fi soluţia concretă ?

— Foarte simplă. La federaţie trebuie comandate vreo trei ştampile. Aceste trei ştampile trebuie să intre în vigoare imediat. Pe una din ştampile trebuie scris în cerc : **„Nedemn pentru fotbal“.** Asta înseamnă că revenirea în fotbal nu mai este posibilă. Şi te asigur că există cîteva asemenea subiecte în fotbalul nostru. Pe o altă ştampilă trebuie scris: **„Nu poate face parte dintr-o echipă de Divizia A“.** Ai să-mi spui că nu e educativ să dai „B“-ului ceea ce nu e bun pentru A. Şi am să-ţi răspund că a treia ştampilă pe care va fi scris: **„Nu poate face parte din Divizia B“** va fi aplicată foarte curînd pe carnetul de legitimare al jucătorului de B retrogradat din A.

— Cum vezi viitorul sezon al echipei naţionale ?

— Dacă Angelo Niculescu va reuşi să-i mai adune o dată cum i-a mai adunat de atîtea ori, s-ar putea să iasă bine. Dacă admir ceva la Angelo Niculescu, apoi e vorba de încăpăţînarea cu care a lucrat, fără să se ia după unul şi altul. În fotbal trebuie să învingi sau să pierzi „pe mîna ta“. Şi tot din respectul pe care i-l port, mi-aş permite să spun că e momentul, poate, să mai încerce vreo doi-trei jucători. Am şi un exemplu : Troi. Ai să-mi spui că e prea tînăr. Şi am să-ţi răspund : şi Lucescu a fost foarte tînăr, şi i s-a acordat credit. Orice tînăr serios are dreptul la un asemenea credit. Eu sper că Troi face parte din această categorie...

Ioan CHIRILA

- **DESEORI, „NE FACEM CĂ PLOUĂ“**
- **JUNIORUL NU TREBUIE ŢINUT ÎN PUF.**
- **CEEA CE NE SEPARĂ PE NOI DE ECHIPELE CU ADEVĂRAT MARI ESTE LIPSA TEHNICII ÎN VITEZĂ.**
- **UN BĂIAT TÎNĂR, ROZNAI, MARCHEAZĂ MAI MULTE GOLURI DECÎT MARILE VEDETE.**
- **ÎN FOTBAL TREBUIE SĂ ÎNVINGI SAU SĂ PIERZI „PE MÎNA TA“.**

PRIM PLAN

TROI

Nu ştim încă dacă Troi e un mare jucător. Ştim însă cu siguranţă că, deocamdată, el este o himeră. De numele lui se leagă nişte speranţe. De sprintul lui se leagă nişte iluzii. De pofta lui de gol se leagă ideea revoluţionării echipei naţionale. Dar, să ne oprim aici, pentru că şi aşa am spus prea mult...

Troi a apărut în arena cea mare acum cîteva luni. Înaintea semifinalei Rapid — Metalul din Cupa României, Troi era cunoscut doar de un cerc restrîns. În jocul cu Rapid „metalurgistul“ a executat primele sale sprinturi care au încreţit frunţile, a mirare. Aşa s-a ridicat primul semn de întrebare. De acest semn al nesiguranţei a profitat F.C. Argeş, care l-a legitimat foarte rapid pe rapidul extrem-dreapta al Metalului, cîndva junior al lui Dinamo.

La F.C. Argeş, Troi a început să zburde spre poarta adversă, „hăituit“ de gonaşul său preferat : Dobrin. Aşa a început ascensiunea adolescentului care a avut şansa de a semna pentru o echipă fără pretenţii exagerate, dar care, în acelaşi timp, nu era alta decît campioana României.

Acum trei săptămîni, sau patru, în nocturna de pe Republicii, Troi a mai avut un pic de şansă. Încă de la primul său demaraj. Adamache a fost învins. Acest gol spectaculos, căzut în primul minut al meciului, a licitat şi mai mult speranţele în rapidul extrem al Argeşului.

Astăzi, Troi este cerut cu o oarecare insistenţă în lotul cel mare. Dacă vă deplasaţi puţin privirile, veţi vedea că pînă şi Constantin, un moderat prin excelenţă, ar fi de părere că tînărului Troi trebuie să i se acorde o şansă.

Să sperăm că „mînzul lui Dobrin“ va ştii să exploateze şansa unică de a fi o extremă adevărată într-un moment cînd moda falselor extreme a pus stăpînire pînă şi pe gîndirea tactică a marilor antrenori — vezi Ramsey. Se sperăm că Troi va ştii să forţeze calitatea sa dominantă, adică sprintul, fără să se complice cu arabescurile extremelor care aspiră la un loc în echipa naţională prin intermediul meandrelor tehnice.

Mai zilele trecute l-am întrebat pe Angelo Niculescu în legătură cu Troi. Mi-a răspuns cu calmul lui de totdeauna : „Troi este un jucător de talent. A crescut în ultimul timp. Dacă va continua să fie serios, s-ar putea ca în decurs de un an să fie foarte bun pentru echipa naţională.“

Această părere, rostită de altcineva, ar fi putut să însemne prea puţin. Dar, în gura antrenorului echipei naţionale, ea este un act de garanţie...

I. CH.